

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 234.512 van 26 april 2016
in de zaak A. 214.077/XIV-36.029**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Stijn Schütt
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Van Noortstraat 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
 Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
 Asiel en Migratie
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B
 alwaar woonplaats wordt gekozen
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Carmenta Decordier
 kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
 Harlekijnstraat 9

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 28 oktober2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 130.244 van 26 september2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.926 van 25november 2014.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Dieter Decock heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 december 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Christophe Devos, die *loco* advocaat Stijn Schütt verschijnt voor verzoeker, en advocaat Tine Bricout, die *loco* advocaat Carmenta Decordiers verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 10 juni 2014 wordt in hoofde van verzoeker een koninklijk besluit tot uitzetting genomen.

Verzoeker stelt op 9 juli 2014 tegen dat koninklijk besluit een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt het beroep tot nietigverklaring met een arrest van 26 september 2014. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van “de bewijskracht der akten” en van “het algemeen rechtsbeginsel krachtens hetwelk bestuurshandelingen geen terugwerkende kracht hebben”.

Verzoeker voert aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het bestreden arrest rechtsgevolgen verleent aan de aanvankelijk bestreden beslissing, met name een bevel om het grondgebied te verlaten en een verbod van terugkeer gedurende tien jaar, terwijl die beslissing krachtens artikel 2 ervan nog niet in werking is getreden. De kernelementen van de aanvankelijk bestreden beslissing gelden immers niet vanaf de datum waarop ze werd genomen, te weten 10 juni 2014, doch de inwerkingtreding is pas bepaald “vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene”. Volgens verzoeker is de jurisdictionele motiveringsplicht geschonden omdat uit de motivering moet blijken dat geoordeeld werd op basis van het rechtsplegingsdossier, terwijl het oordeel dat de aanvankelijk bestreden beslissing nu reeds rechtsgevolgen zou hebben, een “eigen bedenksel” van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is en in strijd is met de bewijskracht der akten en met het algemeen rechtsbeginsel dat bestuurshandelingen geen terugwerkende kracht hebben.

Verzoeker acht de verwijzing in het bestreden arrest naar het arrest van de Raad van State nr. 222.654 van 27 februari 2013 niet dienstig omdat het in dat geval de vraag betrof of een niet uitgevoerd ministerieel besluit tot terugwijzing kon dienen als grondslag voor een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Te dezen gaat het niet om het al

dan niet ten uitvoer leggen van het besluit tot uitzetting maar om het al dan niet in werking treden ervan.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat het verweer in de memorie van antwoord is toegespitst op het bevestigen van de omstandigheid dat het besluit tot uitzetting bestaat en dus rechtsgevolgen teweegbrengt, niettegenstaande de uitgestelde inwerkingtreding.

Beoordeling

6. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

Waar verzoeker voorhoudt dat met het bestreden arrest onmiddellijk rechtsgevolgen worden gegeven aan de aanvankelijk bestreden beslissing, tegen de bewoordingen van die beslissing in, gaat het om inhoudelijke kritiek op de motieven waaruit geen schending van de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste blijkt.

Het eerste middel is in die mate ongegrond.

7. De bewijskracht van een stuk is geschonden wanneer de rechter aan een stuk een uitlegging geeft die niet verenigbaar is met de bewoordingen of de inhoud ervan.

Verzoekers kritiek tegen het oordeel in het bestreden arrest betreffende de precieze betekenis van de in artikel 2 van de aanvankelijk bestreden beslissing voorziene inwerkingtreding “vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene” heeft betrekking op de vraag naar de uitvoerbaarheid van die beslissing op het ogenblik dat verzoeker in vrijheid gesteld zal zijn. Die kritiek heeft geen betrekking op de wettigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing en kan derhalve de strekking van het bestreden arrest niet hebben beïnvloed.

Derhalve is het eerste middel in die mate niet-ontvankelijk.

8. In het bestreden arrest wordt nergens gesteld, noch kan er impliciet uit worden afgeleid, dat de aanvankelijk bestreden beslissing uitwerking zou hebben vóór de datum waarop zij werd genomen. Het beginsel van de niet-terugwerkende kracht van de bestuurshandelingen is derhalve niet geschonden met het bestreden arrest.

Het eerste middel is in die mate ongegrond.

9. Het eerste middel kan niet tot cassatie leiden.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

10. Verzoeker werpt in een tweede middel de schending op van artikel 21, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker voert aan dat niet wordt betwist dat hij sinds 29 november 1994 op regelmatige wijze in België verblijft zodat hij op 29 november 2014 de in artikel 21, § 2, 1°, van de vreemdelingenwet voorziene

termijn van 20 jaar heeft bereikt en niet meer kan worden uitgezet, behalve in het niet van toepassing zijnde geval van een ernstige aanslag op de veiligheid van het land. De aanvankelijk bestreden beslissing heeft nog geen enkel rechtsgevolg vermits de inwerkingtreding ervan is voorzien vanaf de invrijheidstelling van verzoeker. Waar de “toelaatbaarheid voor voorwaardelijke invrijheidstelling” in het administratief dossier nog op 9 augustus 2014 wordt gesitueerd, blijkt uit recentere en door verzoeker aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorgelegde informatie dat deze ten vroegste op 8 augustus 2016 zal plaatsvinden. Bovendien kan de effectieve invrijheidstelling pas plaatsvinden wanneer de straf-uitvoeringsrechtbank zich erover heeft uitgesproken. Verzoeker acht het daarom lichtzinnig en verkeerd om aan te nemen dat de invrijheidstelling vóór 29 november 2014 zou plaatsvinden. Volgens verzoeker staat het vast dat de aanvankelijk bestreden beslissing pas in werking zal treden en dat de uitzetting als juridisch concept pas zal plaatsvinden na verloop van 20 jaar regelmatig verblijf, zodat de in het opschrift van het middel genoemde bepaling is geschonden.

11. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat het verweer in de memorie van antwoord is toegespitst op het bevestigen van de omstandigheid dat het besluit tot uitzetting bestaat en dus rechtsgevolgen teweegbrengt, niettegenstaande de uitgestelde inwerkingtreding.

Beoordeling

12. Verzoeker werpt niet op dat het bestreden arrest moet worden vernietigd, enkel omdat met dat arrest wordt toegelaten dat de inwerkingtreding van de aanvankelijk bestreden beslissing op een latere datum wordt voorzien als de datum van die beslissing. Hij voert slechts aan dat hij, wanneer die beslissing in werking treedt, dit is op het ogenblik dat hij in vrijheid wordt gesteld, meer dan 20 jaar op regelmatige wijze in het Rijk zal verblijven en dus in de regel niet meer kan worden uitgezet. Om die reden had volgens verzoeker de aanvankelijk bestreden beslissing moeten worden vernietigd.

Noch de aanvankelijk bestreden beslissing, noch het bestreden arrest bepalen op welk ogenblik verzoeker 20 jaar op regelmatige wijze in het Rijk verblijft of op welk ogenblik verzoeker effectief in vrijheid zal worden gesteld. Verzoeker betwist alleszins niet dat hij op de datum van de aanvankelijk bestreden beslissing nog geen 20 jaar op regelmatige wijze in het Rijk verbleef. Ook in het bestreden arrest wordt vastgesteld dat niet blijkt dat verzoeker op die datum reeds 20 jaar regelmatig in België verbleef en er wordt overwogen dat het gegeven dat verzoeker “bijna” onder de gevallen bedoeld in artikel 21 van de vreemdelingenwet valt, niet maakt dat dit artikel al effectief op verzoekers situatie moest worden toegepast. Het komt noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die als annulatierechter enkel uitspraak heeft gedaan over de wettigheid van het besluit tot uitzetting, noch de Raad van State als administratieve cassatierechter toe om zich te dezen uit te spreken over verzoekers huidige of toekomstige verblijfstoestand.

Waar het inderdaad zo is dat verzoekers uitzetting in de regel niet zal kunnen plaatsvinden wanneer hij 20 jaar op regelmatige wijze in het Rijk verblijft, blijkt niet dat de aanvankelijk bestreden beslissing moet worden vernietigd op grond van artikel 21 van de vreemdelingenwet. Het wordt niet betwist dat verzoeker bij het nemen van die beslissing nog geen 20 jaar regelmatig in België verbleef. De vraag of verzoeker op het ogenblik van zijn invrijheidstelling 20 jaar regelmatig in België verblijft en of hij op dat ogenblik of nadien nog kan worden uitgezet, betreft de uitvoerbaarheid van de aanvankelijk bestreden beslissing en niet de wettigheid ervan. De eerste rechter was er dan ook niet toe gehouden de aanvankelijk bestreden beslissing te vernietigen omwille van het feit dat verzoeker bij zijn invrijheidstelling op een nader te bepalen ogenblik in de toekomst mogelijk gedurende 20 jaar regelmatig in België verblijft.

13. Het tweede middel is ongegrond en kan niet tot cassatie leiden.

V. Begroting van de rechtsplegingsvergoeding

14. Met een tijdig ingediende nota tot vereffening van de kosten vraagt de verwerende partij verzoeker te veroordelen tot de kosten van het geding, waaronder een rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 700 euro.

Vermits verzoeker als in het ongelijk gestelde partij tweedelijs juridische bijstand geniet en de verwerende partij geen kennelijk onredelijke situatie aantoont, dient dit bedrag overeenkomstig artikel 30/1, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te worden herleid tot 140 euro.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig april tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques